

Diakonské STŘÍPKY

4 / 2019

Občasník
brněnské
Diakonie ČCE

Milí přátelé brněnského střediska Diakonie, milé čtenářky a čtenáři,

Vánoce už jsou velmi blízko, pomalu k nim proplouváme adventem! Je to doba radostného očekávání příchodu Spasitele, duchovní přípravy na Vánoce, doba rozjímání a dobročinnosti. Pojdme se i my na chvíli zastavit a zpříjemnit si předvánoční čas. Začtěte se s chutí do Diakonských střípků, které přináší spoustu zajímavostí ze života našich klientů i pracovníků. Střípky píšeme pro Vás jako malý dárek a velké poděkování za Vaši blízkost a podporu.

Inspirativní je třeba rozhovor s klientkou naší Pečovatelské služby paní Helenou Kružikovou, která je čerstvou držitelkou ceny Thálie. Jiné ocenění pak obdržela naše kolegyně Eva Tomková za svou příkladnou práci terénní pečovatelky.

Velkou radost měli klienti Chráněného bydlení Ovečka, kteří letos vyrazili na pobyt do Pačlavic a okolí. Neméně radosti zažívají klienti v Letovicích, kteří mají možnost radovat se z milé a chlupaté blízkostí psů a jiných čtyřnohých mazlíčků.

Spoustu radosti, láskyplnou a profesionální péči můžeme poskytovat našim klientům také díky vám, našim dárcům, podporovatelům a fanouškům. Děkujeme, že jste s námi a těšíme se, že v naší blízkosti budete i nadále. **POMOC MÁ MNOHO TVÁŘÍ.**

Ze srdce Vám přeji pokojné, požehnané Vánoce i nastávající rok 2020.

Lenka Svobodová, ředitelka střediska

Ať pokojná radost provází Vaše dny Vánoc i celého nového roku 2020 přeji klienti a zaměstnanci Diakonie Brno.

Žalm 32,11

Radujte se v Hospodinu, jásejte, spravedliví,
vesele prozpěvujte, všichni upřímní!

Diakonie
Českobratrské církve evangelické

Canisterapie „z Tesca“

Centrum denních služeb Letovice

Alšova 3, 679 61 Letovice, tel: 739 244 873, e-mail: cdsi@diakoniebrno.cz

Letos v létě jsme se zkusili zapojit do programu „**Vy rozhodujete, my pomáháme**“, který pořádá **Nadační fond Tesco**.

Náš projekt Canisterapie pro hendikepované získal v hlasování druhé místo a s tím i finanční podporu ve výši 16 tisíc korun.

Díky tomuto úspěchu můžeme našim klientům dopřát více času s chlupatými kamarády. Jde nejen o zpestření programu pro klienty v Centru denních služeb Letovice nebo další příležitost, jak strávit volný čas v Chráněném bydlení Letovice.

V říjnu jsme vyrazili po asi tříleté odmlce na farmu do Ústupu. Opět nás přivítali velmi příjemní manželé Okáčovi, provedli jejich farmou a představili všechny zvířecí kamarády.

Nejvíce času jsme strávili s pejsky. Mazlení se dvěma novými štěňaty opravdu nikdo neodolal. Jako bonus jsme mohli zkusit nakrmit a provést lamy nebo vyhrbelcovat koně. Ti nejdovůlejší se dokonce i svezli. Přestože bylo chladno, odjížděli jsme všichni dobře naladěni.

Za našimi klienty ale také jezdí slečna Alena Šešulková se dvěma pejsky. Jsme za to moc rádi, všichni uvítají

oživení běžného programu v centru denních služeb nebo návštěvu o víkendu. Pejsci jsou moc milí a hraví, je s nimi legrace, v jejich přítomnosti se skvěle odreaguje a o to by mělo jít především.

Děkujeme všem, kteří nám dali svůj hlas!

Lenka Elisová, vedoucí Centra denních služeb Letovice

Pobyt v Pačlavicích

Chráněné bydlení Ovečka Brno

Hrnčířská 27, 602 00 Brno

tel: 514 141 445, email: chbo@diakoniebrno.cz

Druhý zářijový týden jsme s klienty Ovečky vyjeli na pětidenní rekondiční pobyt do vesničky Pačlavice mezi Vyškovem a Kroměříží. Cestou nás sice zastihla bouřka, pak se ale vyjasnilo a po zbytek pobytu už bylo luxusní zářijové počasí.

Ubytování jsme byli na faře, kde jsme si sami připravovali jídlo, které jsme pak jedli venku pod pergolou. Na dvorku jsme hráli pétanque, opékali špekáčky, chodili na procházky a po večerech hráli společenské hry. Spali jsme po tábornicku ve spacácích a před ulehnutím jsme se museli často vypořádat s pavouky a jednou dokonce se zatoulanou myškou, což bylo dobrodružné zpestření, které v Brně jen tak nezažijeme.

Navštívili jsme Centrum denních služeb, které ve Vyškově provozuje Charita Vyškov. V zahradě Centra jsme obdivovali bylinky, které se zde i suší, rajčata, bosonohou stezku i včelí úl. Součástí našeho pobytu byl výlet do Zooparku a Dinoparku ve Vyškově a výlet do Kroměříže, kde jsme zdolali 206 schodů zámecké věže a pokochali se krásným výhledem.

Prohlédli jsme i Arcibiskupský zámek, Podzámeckou a Květnou zahradu. Také jsme zde vychutnali společný oběd v restauraci a káfičko v kavárně na nádvoří kroměřížského zámku.

Jedno odpoledne jsme si udělali i sedmikilometrový pěší výlet do blízké vesničky s příhodným názvem Lhota, ke studánce a na poutní místo Jezírko.

S hezkými zážitky a unavení spoustou dojmů jsme se v pátek vrátili zpět do Brna a již cestou klienti vymýšleli, kam by se chtěli podívat příště. Takže nás zřejmě na jaře 2020 čeká výlet do Prahy. Máme se tedy zase na co těšit.

Zuzana Tulcová, sociální pracovníce

Cena Thálie za celoživotní mistrovství v oboru Činohra pro naši klientku, paní Helenu Kružíkovou

Pečovatelská služba Brno

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 775 747 281, e-mail: ps@diakoniebno.cz

Při slavnostním udělování cen Thálie za rok 2019 byla předána cena za celoživotní mistrovství v oboru Činohra vážené paní Heleně Kružíkové, dlouholeté člence Mahenovy činohry, filmové herečce a dabérce.

Paní Kružíková je klientkou naší pečovatelské služby, proto jsme ji požádali, zda by s námi zavzpomínala na svoji hereckou kariéru a podělila se s námi v rozhovoru o zážitcích z přebírání ceny Thálie.

Paní Kružíková přebírá cenu Thálie

Paní Kružíková, bylo pro Vás překvapením, že jste byla oceněná?

Určitě bylo, protože mně bylo vloni rovných devadesát. A tehdy jsem si říkala, jestlipak si na mě někdo z těch Brňáků vzpomene, protože jsem dělala celý život divadlo, rozhlas, televizi, koncerty, dabing a podobně. A vloni ani pes neštěkl. Vůbec nic. Ani z divadla mně nenapsali k těm narozeninám. Asi si mysleli, že už jako nejsem.

A najednou přišla obálka z Prahy. Tam stálo, že dostanu Thálii za celoživotní přínos kultuře. Tak jsem na to vyvalila oči, že to si někdo spletl, to není možné, že by do Brna někdo poslal takovou poctu. Tak jsem zavolala na to číslo, co bylo na listině a oni mi řekli, že ano, že letos mi bude udělena tato cena.

Jako kontaktní osobu jsem uvedla vnučku. Já totiž té technice moc nerozumím. Vnučka to pak vše domlouvala a pak jsme společně jeli do Prahy.

A bylo to strašný. Ten nejhorší den, který mohl letos být. Ráno mlha, vítr, déšť, že nebylo vidět na silnici. Zastavili jsme u pumpy a já jsem si myslela, že si protáhnu nohy, protože mi otekají. Ale nešlo mi nohy ani vystrčit ven, jak strašně lilo.

Mladí si šli dát kafe a já jsem seděla v autě zmrzlá. Nakonec jsme dojeli do Prahy. Zajistili nám i parkovací místo blízko Národního divadla. Vše opět zařizovala vnučka.

No, a tři týdny předem jsem sepisovala, co řeknu. Měla jsem sepsaných šest archů papíru, pak přišla vnučka a řekla mi: „Ale babi, oni říkali, že máš mluvit jen tři věty, že děkuješ, a to je vše.“ Tak jsem to zredukovala na pět listů, pak na tři, pak na dva a pak z toho zbyl jeden list. Já jsem tomu říkala, že je to nápověda, že v každém dobrém divadle nápověda je.

Když mě přivedli na jeviště před začátkem, říkali mi, že jsou tam světýlka, že se mám dívat doprava, protože kamera jde zprava. A potom, až prý budete říkat to poděkování, tak přejdete na žlutý světýlko, budete se dívat dopředu, protože kamera jde zepředu. Řeknete, že děkujete a pak se podíváte na to poslední světýlko, který znamená, že máte odejít. Tím zkouška skončila.

Když začal samotný přenos, vystrčili mě k mikrofonu, vnučka stála za mnou i s mou berličkou a světýlko bylo, tak jsem se dívala doprava. U mikrofonu mi řekli, že mi byla udělena ta letošní cena Thálie, tak jsem na to kývala, že jo. A pak jsem věděla, že mám přejít na druhý světýlko. Přešla jsem na to druhý světýlko a dívala se dopředu, tam jsem žádnou kameru neviděla.

A v tu ránu jsem se nějak zapomněla, jak jsem tam stála bez berličky a věděla, že mám něco říct, a tak jsem přiznala tu nápovědu. Samozřejmě jsem hledala brejle, to trvalo dlouho a až jsem si je nasadila, tak na mě posvítily reflektorem shora a já jsem na tom papíru neviděla vůbec nic!

A pan moderátor Moravec za mnou přispěchal a ptal se mě, jestli jsem chtěla poděkovat a já už se pak rozjela sama bez té nápovědy.

Říkala jsem: „Víte, co? Já jsem strašně překvapená, že konečně jednou taky něco přiznáte Brnu. Praha všechno s prominutím vyžere a na Brno nic nezbude.“ A lidi se smáli a tleskali. „Je to svatá pravda, my jsme v Brně tak vystrčení a najednou tohle!“

No a pak jsem se rozmluvila. Mluvila jsem o štěstí, že patřím tak dlouho k milované divadelní branži, děkovala jsem za přízeň publiku, bez kterého by nebylo divadlo. Nakonec jsem vzpomněla tatínka, který v sobě měl prťácké geny. Měl by radost, že jsem v Národním divadle. Taky jsem vzpomněla manžela, protože on sám sebe upozadil - svoje umělecké muzikantské ambice. Nešel dělat zkoušky do filharmonie, protože jsme měli dvě děti, o které se musel někdo starat, a tak nemohl jezdit s filharmonií po světě. Šel do rozhlasového orchestru, který míval zkoušky dopoledne a odpoledne a večer se pak staral o děti. Dětem udělal báječný domov a velmi dobře je vychoval. Jemu bych za to chtěla moc poděkovat, alespoň teď, když už mě nemůže slyšet.

Ze tří minut, které jsem měla mluvit, se to natáhlo na strašnou dobu. A najednou jsem si uvědomila, že nemám ani berlu. Vnučka mi ji podala a já jsem jí říkala, že

už mám asi odejít. A ono to bylo slyšet do mikrofону a lidi se tomu zase strašně směli. A tak jsem byla ráda, že je to za mnou.

No, a od té doby mi volá kdekdo a chce se mnou o tom všem mluvit. Předtím se nikdo neozval. A přitom se vědělo, že jsem v podstatě nejstarší žijící aktér v Brně. Všichni ostatní kolegové už odešli.

Říkala jste, že tatínek byl ochotník, že na Vás přeskočil ten herecký gen. Jak jste začínala?

Já jsem z Třebíče, tam byly tři ochotnické spolky. Sokolská scéna potřebovala dítě, které by hrálo v nějaké hře hlavní roli – rozmazlené dítě jsem měla hrát. Tak hledali nějakou holku, která se nebojí mluvit, našli mě a tak jsem s nimi poprvé hrála. Potom přišly další a další hry, pohádky a tak dále.

A co na to říkala Vaše rodina? Tatínek z Vás měl radost, ale co na to Vaše herectví říkala maminka?

No, tatínkova rodina měla radost, ale druhá polovina rodiny – z maminciny strany, z toho byla nešťastná. Maminka byla z českobratrské, do sebe velice uzavřené rodiny. Já jsem si jako malá holka, když jsem byla sama doma, na sebe natáhla prošívanou deku bez povlaku, která byla z lesklého materiálu a hrávala jsem si na knížepána a kdekoho před velikým špižlem, nazula jsem si maminciny boty, na kterých jsem si pak zničila nehty na palcích. A ta mamincina rodina z toho byla rozčarovaná, říkali: „Jen ať z toho dítěte není komediantka.“ Tatínek se usmíval pod fousy a neříkal nic.

Potom přišel Hitler. Sebral odrostlejší děti, my museli jít pomáhat místním sedlákům na brigádu. Já jsem ale byla trochu rozmazlený jedináček, který nebyl zvyklý na manuální práci, protože jsem dostávala od tatínka hlavně knížky. Ta selka mě poslala s košíkem na pole, odnést chleba pracujícím. Ale já nebyla schopná ukrojit z bochníku kus chleba. Selka zalamovala ruce, říkala: „Kriste pane, co mi to sem poslali? Tebe já tu nechci vidět!“ Já jsem ale předtím v životě chleba nekrájela. Tak mě od sedláka poslali pryč do fabriky Benz na lisování plíšků. Bylo nám okolo jedenácti a dávali nás i na noční směny. Tam jsem byla do konce války a tam jsem se ujistila, že takové monotónní zaměstnání bez fantazie v životě nechci dělat.

A co pak po válce?

Do třebíčského gymnázia jsem nemohla, tam byl totiž můj dědeček školníkem. Byl to ale strašný pes, co se vozil po studentech. Nosil placatou čepici s nápisem školník. On sám ale nic nedělal, všechno za něj odedřely jeho dvě neprovdané dcery. Musely všechno uklízet, tahaly v putnách na zádech uhlí do kamen. Do tohoto gymnázia jsem za nic na světě nechtěla.

Maminka se tehdy rozhodla, že bych měla jít na ekonomickou školu. Jenže s těmi čísly mi to moc nešlo. Ale češtinář mě měl rád, bavily mě básničky. Pod lavicí jsem si četla Wolkerovy balady. Byly tam ilustrace, kde byly samý nahý slečny. Učitel to našel a zhroutil se, že čtu pornografii. Já jsem vůbec netušila, co to pornografie je! Zavolali si tatínka do školy a vytýkali mu, že mi dovoluje nosit do školy pornografii. Táta mu ale říkal, že to není pornografie, ale proletářský básník Jiří Wolker.

Tatínek odešel do Jihlavy, kde byl činovníkem v Národně socialistické straně. Pak se stal tajemníkem Horáckého divadla. Jednou mi řekl, že spolu pojedeme na návštěvu do Jihlavy. Maminka nesměla vědět, že jsme do Horáckého divadla jeli. Zde mě představil řediteli a ten chtěl, abych něco zarecitovala. Tak jsem něco recitovala a oni pokývali hlavou a řekli, že by to bylo na konzervatoř. Tak mi Horácké divadlo pomohlo k přijímačkám na konzervatoř. Musela jsem zkusit hrát na klavír, ale neuměla jsem noty, nakonec to nějak dopadlo. Monology, které přihláška vyžadovala, jsem se učila tak, že jsem se naučila celou scénu a hrála jsem všechny postavy. Mluvila jsem Maryšu, Francka, Vávru i starýho Lízala.

A u těch přijímaček tatínkovi řekli, že mě vezmou.

Helena Kružíková na scéně Mahenova divadla v Brně

Navzdory maminciným přáním.

Mamincina rodina s mým otcem vůbec nepromluvila, chtěli, abych byla učitelkou. Já jsem zůstala na konzervatoři a dva roky jsem tam excelovala.

Pak se zřídila v Praze AMU. My jsme si řekli, že když mají v Praze vysokou hereckou školu, že chceme v Brně taky vysokou hereckou školu. Tak jsme utvořili delegaci – pan Josef Karlík, kolega Oldřich Celerýn, Luboš Černík, já a Květa Fialová. Bylo domluveno, že bude mluvit Karlík, já budu přicmrndávat a Květa, že bude dělat dojem, ale nesmí mluvit! Karlík tedy mluvil o tom, že potřebujeme v Brně vysoké herecké školství na vysoké úrovni, já jsem mluvila o tom, že se na to připravujeme a Květa se hezky tvářila. Zavedli nás do kanceláře ministra Zdeňka Nejedlého – byl to už starý děda nad hrobem. My jsme mu vysvětlili, že musí v Brně zřídit vysokou uměleckou školu. On se nás bál, opravdu nám podepsal zřizovací listinu pro děkana filosofické fakulty v Brně, že se zřizuje brněnská akademie múzických umění.

Jak jste pochodili v Brně?

Profesor Frank Wollman z filosofické fakulty nevěděl moc co s námi, neměl pro nás budovu, neměl akademii kde zřídit. Teatrologií se na fakultě zabýval jen jeden budoucí doktor Karel Bundálek. My jsme řekli, že ho bereme. Naštěstí bylo uvolněno německé gymnázium a nám přidělili tuto budovu. A tak jsme začali. Nikdo z nás posluchačů neměl ani maturitu, vůbec nic jsme nevěděli.

Bylo nás celkem deset, řekli jsme si, že jsme vysokoškoláci, že jsme soudruzi a budeme tykat učitelům. Karel Bundálek mezitím dokončil doktorát, tomu jsme tykali. Potom přišla z koncentráku a poté z nemocnice paní Marianna Kudílková, ta nás učila marxismus leninismus. Takže jsme měli doktora Bundálka, paní Kudílkovou a takhle jsme začínali. Pomáhal nám také doktor Zdeněk Dopita, který do té doby působil na konzervatoři.

Bylo to moc hezké, hodně jsme se tehdy stýkali v rádiu s básníky, s Oldřichem Mikuláškem, s Honzou Skácellem, s těmi jsme si kápli do noty. Potom do Brna z Prahy přišel doktor Adolf Kroupa, věnoval se poezii, stal se ředitelem Domu umění, a protože se znal s pražskými básníky, zval je na umělecké večery, kde jsme se seznámili s řadou báječných lidí. Nejvíce sem jezdil František Hrubín, který měl rád moravské víno, takže jezdil často a Vítězslav Nezval zase sám sebe rád poslouchal. Recitoval své verše, my jsme mu tleskali a jemu to dělalo hrozně dobře, my jsme podle něj recitovali blbě. Byl to pan básník. Život poválečný byl pro mladého člověka plný zážitků.

Co Vás z té Vaší práce nejvíce bavilo? Hraní, filmování, dabbing?

Mě nejvíce bavila poezie. Já jsem si odmalička opisovala dlouhé básničky, třeba od Vrchlického. Všechny jsem uměla zpaměti. Poezie mě přivedla k tomu, co jsem pak dělala. Po válce jsme byli všichni nadšení a já jsem se naučila ty oslavné verše. Všude mě vozili, mašlili do národního kroje, do vlčnovského nebo do hanáckého a já jsem recitovala.

Měla jste nějaký herecký vzor? Někoho, kdo Vás inspiroval?

Mně se vždycky líbila paní Vlasta Fabiánová. Byla krátkou chvíli v angažmá v Brně. Ona byla takový můj vzor. Tušila jsem, že tu její noblesu nemám, že jsem holka obyčejnější. Mně víc seděl Brecht, kterého jsme hráli jako něco objevného. Ten způsob Brechtova divadla mě oslovil nejvíce.

A zdědil po Vás někdo herecké geny?

Dcera zpívá a má malý orchestr. Více inklinuje k muzice – po tatínkovi.

Bohužel, teď to cítím nejvíce, že pro moje děti jsem jako maminka moc neznamenala. Manžel mě nechal déle vyspat, ráno se o všechno postaral, dělal svačinky, naučil se dcerce plést copánky, vodil je do klavíru, dělal s nimi úlohy, večer si s nimi vyprávěl. A maminka nikdy nebyla doma. Vždycky jsem doletěla domů, rychle jsem zařídila to nejnnutnější a zase jsem musela na představení. Byla jsem jako generál a je to i doteď. Dcera se mnou dnes taky tak mluví, tak jak byla vychovaná a jak je zvyklá, že maminka si vše zařídí sama. Mluvíme spolu stručně.

Já pořád musím něco tvořivého dělat. Teď vytvářím zahrádku, ale moc mi to nejde. Moje zchátralá fyzická stránka mi to nedovoluje. Ale vůle tady ještě je.

Paní Kružiková, moc Vám děkuji za Váš čas a přeji Vám jménem Diakonie hezké a požehnané Vánoce.

Jana Tesařová, PR manažerka střediska

Helena Kružiková s Václavem Moravcem při přebírání ceny Thálie

Člověk nikdy neví, kdy bude potřebovat pomoc.

Centrum denních služeb Brno

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 541 248 401, e-mail: cdsb@diakoniebrno.cz

„S maminkou se něco děje. Často nás obviňuje, že jí přerovnáváme věci, že jí něco někam schováváme. Bývá podrážděná a náladová.“

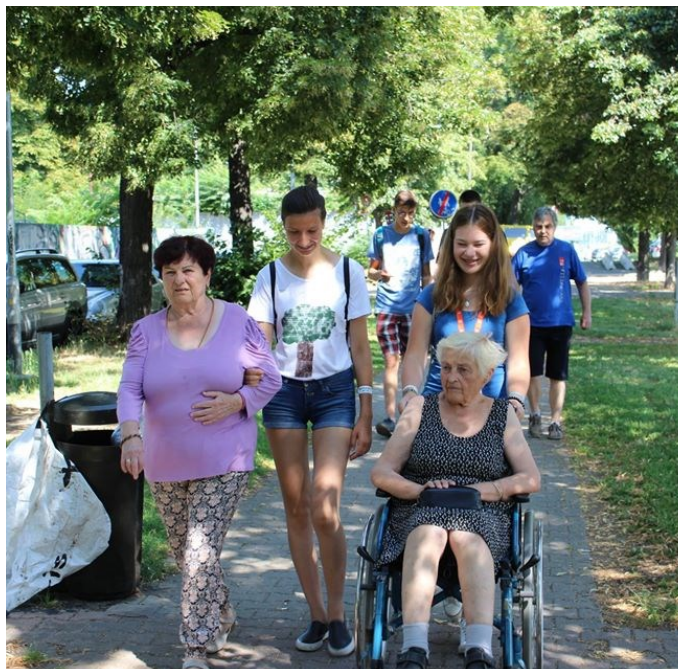
„Nedávno to vypadalo, že babička zabloudila cestou na nákup, vrátila se s prázdnou taškou, nebo možná zapomněla, že chtěla jít do samoobsluhy.“

„Někdy si děda taky plete dny, je přesvědčený, že jsme na nějakou hodinu na něco domluvení, ale je to omyl.“

Je-li Vám některá z takových situací dobře známá, jestliže sami zažíváte podobné situace s někým z vašich blízkých, pak možná právě Vám může při zvládnutí Vašeho problému pomoci Centrum denních služeb Brno.

Rodinné prostředí a bezbariérový přístup, trpělivé a zkušené sociální pracovnice a pečovatelky, pestrý denní program, laskavé a citlivé zacházení s těmi, kteří se sami o sebe nepostarají, erudované poradenství pro pečující. **Jsme zde pro vás, neváhejte se na nás obrátit.**

Petra Stávková, vedoucí Centra denních služeb Brno

Naše Evička v soutěži o Pečovatelku roku 2019!

Letos, již sedmým rokem se v Praze uskutečnil slavnostní ceremoniál, který pořádá Asociace poskytovatelů sociálních služeb ČR spolu s Diakonií ČCE, kde jsou každoročně oceňováni nejlepší pracovníci v oblasti sociálních služeb. Tito pracovníci mohou být nominováni celkem do 5 kategorií, kam se řadí: pečovatel/ka v pobytových, terénních a ambulantních službách, sociální pracovník/ce nebo manažer/ka sociálních služeb.

Eva Tomková s Hanou Maciuchovou a kolegyní Martinou Smrčkovou

Za brněnskou Diakonii jsme se letos rozhodli nominovat naši pečovatelku Evu Tomkovou, konkrétně do kategorie pečovatelka v terénních službách.

Eva pomáhá v oblasti sociálních služeb již 15 let, za námi do Diakonie v Brně zavítala před 8 lety. Mezi její hlavní přednosti patří zejména její upřímný, srdečný ale i rovný přístup jak ke klientům, tak ke svým kolegyním. Eva považuje všechny své klienty za jedinečné osobnosti, ke kterým je potřeba chovat respekt a úctu, zejména pokud se jedná o seniory či seniory s demencí, u kterých je tento přístup obzvláště důležitý. Zkrátka je to člověk na správném místě, co se nebojí říct svůj názor, ale přitom je citlivý, pečlivý a přátelský.

Slavnostní ceremoniál se uskutečnil 4. 12. 2019 v Novoměstské radnici na Karlově náměstí v Praze. Celým programem provázela herec Jan Sklenář, hudebně doprovázela skupina GOJl a samozřejmě nesměla chybět ani patronka soutěže herečka Hana Maciuchová.

Ocenění převzalo 20 pracovníků v 5 kategoriích. **Naše Evička se umístila na krásném 2. místě v kategorii Pečovatelka v terénních službách. Tímto bychom jí chtěli ještě jednou moc pogratulovat, a především poděkovat za práci, kterou pro Diakonii v Brně odvádí.**

Karolína Czyzová, PR asistentka střediska

Klienti chráněného bydlení si zavaří v novém!

Chráněné bydlení Letovice

Alšova 3, 679 61 Letovice, tel: 739 631 884 e-mail: chbl@diakoniebrno.cz

V jazzové kavárně Podobrazy v Brně se 22. října 2019 uskutečnila Benefiční aukce uměleckých předmětů s názvem **Podobrazy pro Diakonii**.

Podařilo se vydražit 8 uměleckých děl od 8 umělců za krásných 121 500 Kč. Peníze jsme potřebovali na zrekonstruování kuchyně Chráněného bydlení v Letovicích.

Až do posledních momentů před zahájením aukce nebylo zřejmé, kolik zájemců o vystavená díla dorazí. Největším lákadlem byl zcela jistě Timo. Do dražby daroval krucifix s textem „Přijdu hned“ a podpis do knihy „b jako brno“. Dalšími umělci, kteří věnovali své obrazy, byli Rudolf Brančovský, Jitka Štenclová, Tomáš Tichý, Pavla Dvorská, Jan Valer, Miroslav Rada. A od Jana Zátorského jsme získali ručně šité polobotky.

Hned od začátku se o moc příjemnou atmosféru postarala evangelická farářka Alexandra Jacobea, která celý večer moderovala a ujala se i samotné dražby. Noblesu příjemného prostoru kavárny pak podtrhla hudba v podání smyčcového tria Osamělé palačinky.

Nejdražším z nabízených obrazů byl Slunečník od Tomáše Tichého, vyvolávací cena činila 45 000 korun, a i tento skvost se podařilo vydražit. Adrenalinovou jízdu jsme si vychutnali při dražbě Timova kříže „Přijdu hned“. Cena se po litém souboji dvou zájemců vyšplhala na neuvěřitelných 36 000 korun.

Na závěr večera bylo zveřejněno konečné číslo 121 500 korun za vydražené kousky. Tahle částka nakonec pokryla bezmála dvě třetiny nákladů na celou rekonstrukci kuchyně. Nyní už zbývá kuchyni jen dovybavit novým nádobím, náčiním a drobnými spotřebiči.

Tímto bychom chtěli ještě jednou **srdečně poděkovat všem, kteří se podíleli na organizaci aukce, všem umělcům, kteří darovali svá díla, kavárně Podobrazy za poskytnutí prostor, možnosti vystavit umělecká díla a příjemnému personálu, ale především všem dražitelům, bez kterých by se aukce neobešla.**

Na nákup příborů, nádobí, odpadkového koše nebo osvětlení nám můžete přispět prostřednictvím darovacího formuláře <https://www.darek.diakonie.cz/>.
Děkujeme!

Hana Suchá, vedoucí Chráněného bydlení Letovice

Na výlety za humna

Chráněné bydlení Nosislav

Vinohradská 486, 691 64 Nosislav
tel: 730 572 934, email: chbn@diakoniebrno.cz

Podzim se v našem bydlení nese v duchu výletů a procházek. Každý rok, když opadnou vedra, vyrážíme spolu s našimi klientkami na výlety. V letošním roce to byl výlet do Kobylí na rozhlednu a do muzea v Kobylí. Klientky byly zprvu v rozpacích, když jsme jim řekli, že pojedou na rozhlednu. Když ale zjistily, že je i u nás na Moravě rozhledna bezbariérová, na výlet se moc těšily. Po nenáročném výslapu následovala návštěva v muzeu v Kobylí, což bylo pro mnohé z nich návrat do jejich mladých let. Každá z nich zavzpomínala, co vše měly doma za nástroje, když se dělala zabijačka, nadšené byly z krojů a výšivek a zavzpomínaly na kamna, která stála u nich doma v kuchyni.

Ale nevýletujeme jenom za hranice Nosislavi, stejnou radost mají naše klientky při procházkách obcí. Oceňují opravené chodníky, na kterých mohou i s chodítky projet Nosislav a pozdravit se s ostatními. Rády jezdí na výlet nahoru do vinohradů, odkud je krásný výhled na obec nebo se procházejí u dětského hřiště, kde sledují radost těch nejmenších. Z každé procházky či výletu se při návratu zpět podělí o to, že jsou moc rády, že tady v Nosislavi to chráněné bydlení máme, protože je zde krásné.

Hana Prchalová, vedoucí Chráněného bydlení Nosislav

Děkujeme Vám, naši dárci, partneři, příznivci! Děkujeme za Vaši podporu a pomoc, které jste nám v roce 2019 hojně poskytovali!

Diakonie
Československé církve evangelické

středisko v Brně

Hrají a zpívají pro Vážku

Kontaktní místo ČALS

Hrnčířská 27, 602 00 Brno
tel: 734 166 378 email: km.brno@diakoniebrno.cz

Podzimní čas, ten čas, kdy už odezní dojmy ze začátku nového školního roku, ale ještě není advent na dohled, tak tohle období je ideální na uspořádání nějaké společenské akce s charitativním přesahem. Je to ideální čas na koncert žáků „ZUŠek“. Už mají nacvičeno, ale ještě nefinišují koledy. V tomto období se konají i tradiční Koncerty pro vážku. Pro vážku proto, že se hraje pro Kontaktní místo České Alzheimerovské společnosti (ČALS), která si vážku vybrala jako svého maskota.

Letos pro naše Kontaktní místo ČALS hráli a zpívali žáci a učitelé ZUŠ Kuřim a ZUŠ Brno, Veverí. A byly to koncerty opravdu vydařené. Výtěžek ze vstupného z obou koncertů se vyšplhal na úctyhodných 19 220 korun!

Děkujeme všem účinkujícím i pedagogům za báječný zážitek a návštěvníkům za nebývalou štědrost! Prostředky poputují na podporu činnosti Kontaktního místa, na pomoc lidem s Alzheimerovou chorobou a těm, kteří o takto nemocné pečují. Také na náklady testování paměti u lidí, kteří začínají mít se svou pamětí potíže.

Klára Šenkýřiková, vedoucí Kontaktního místa ČALS

Občasník Diakonské střípky

vydává Diakonie ČCE – středisko v Brně
Hrnčířská 27, 602 00
tel.: 549 242 279, e-mail: středisko@diakoniebrno.cz
číslo účtu: 1344426309/0800

www.brno.diakonie.cz
fb: Diakonie ČCE – středisko v Brně
fb: Diakonie Nosislav
fb: Letovická Diakonie

Toto číslo vyšlo 16. 12. 2019